

דבר המשפחות השכולות-2006

כבוד שר הביטחון, הרמטכ"ל, משפחות יקרות, אנשי קהילת המודיעין, מפקדים, חיילים ואורחים נכבדים.

זו הפעם הראשונה בה אני מבקרת באתר ההנצחה של קהילת המודיעין כאם שכולה. התחושה אינה דומה כלל לזו ששרתה עלי כאשר ביקרתי כאן לראשונה.

אז, בהיות משפחתי שלמה ומאושרת, באנו לכאן לראות, ללמוד ולהתרשם מגופי המודיעין השונים ומעבודתם, כמו גם לחלוק כבוד לגיבורים שנפלו בהגנה על המדינה.

היום, לצערי, גם שמו של בני, סגן משנה אריאל אליעזר בודה ז"ל, חקוק כאן על האבן באתר ההנצחה.

אריאל נפצע אנושות בפיגוע ירי סמוך לצומת תפוח ביום שישי, ה-7/1/2005. בעת זו שירת אריאל במסגרת ההשלמה החיילית לקראת הסמכתו כקצין מודיעין גדודי מטעם חיל מודיעין השדה. הטלפון בו הינו מבשר כי הגיע בשלום למחוז חפצו-כמידי שישי ומאחל שבת שלום- לא הגיע עד היום. באותו פיגוע נהרג גם חברו, סמל ראשון יוסי עטייה ז"ל, לוחם סיירת הצנחנים.

מאז אותו יום השתנו חיינו לבלי היכר. אני מניחה כי תחושה נוראה זו משותפת לכל בני המשפחות השכולות הנמצאים עמנו כאן במעמד זה.

9 חודשים נאבק אריאל על חייו, אך ללא הועיל. אריאל נפטר כתוצאה מסיבוכי פציעתו האנושה ב-15/10/2005.

כה קשה היה לנו להאמין כי גורלו נחרץ. האמנו, קיווינו והתפללנו כי נס יקרה ואריאל יקום על רגליו וימשיך בחייו, כאילו דבר לא ארע.

מרגע מותו הצטרפנו למשפחת השכול. איני בטוחה כי משפחתי ואני כבר עיכלנו את לכתו של אריאל מאיתנו, וייתכן כי לעולם לא נוכל להתרגל לרעיון נורא זה.

מאז לכתו של אריאל מנסיס אנו לשאוב כוחות מהמשפחה, מחבריו, מאנשי צבא המקיפים אותנו ומקצינת הנפגעים וסגניתה. כן אנו מתעודדים מסיפורים שונים המסופרים על בננו ומציגים לנו את אריאל מזווית ראייתם של חבריו, אשר שונה-כדרך הטבע- מזווית ראייתנו כמשפחתו.

אירועים שונים, ובניהם מעמד זה, כאן- האתר ההנצחה של קהילת המודיעין- מחברים בינינו, המשפחות השכולות. הצער האישי- אותו נושא כל אחד ואחת מאיתנו במרוצת הימים והשנים מאז האסון- מתחבר כאן לצער הכללי.

הכאב, כבד הוא עד מאוד. הוא החל ברגע ההוא, המר והנמהר, בו בישרו לנו את הידיעה המרה והנוראה, ואז, החשיך צילו של השכול על מפתן ביתנו- ולא ימוש עוד לעולם. השכול והזיכרון אינם מרפים לרגע.

ארוכה רשימת הנופלים במערכה, רבים הם בנינו, חברינו שהלכו ואינם עימנו עוד.
כל אדם כעולם מלא ועם אבדנם מותירים לנו עולם חסר, עולם בו חסרים יקירנו,
האנשים הטובים שהיו לנו.

מעטים הם האירועים הקשים כאיבוד בן או בת, אם או אב, אח או אחות- כאבי
כאבכם וכאבכם כאבי. משפחותינו שילמו מחיר יקר מפז החל מרגע האובדן.

אנו, המשפחות השכולות, לא יכולות לחזור עוד לשגרת החיים הרגילה: ימי הולדת וחגים, אירועים ומקומות אשר מזכירים לנו את אבדננו, מעלים מיד דמעות בעינינו וחונקים את גרונו.

חיינו השתנו לבלי היכר : לרובנו ילדים או משפחה מסביבנו אשר זקוקים לנו. על כן עלינו לנסות ולהמשיך בחיינו עד כמה שניתן. כאשר קשה לי מאוד ואינני מוצאת כוחות נוספים להמשיך, תמיד חושבת אני : מה היה אריאל רוצה? בוודאי היה אומר לי : "אמא, תמשיכי הלאה, למען אבא, למען אחיי ואחותי, ולמען המשפחה מסביבי". בזכות מחשבות אלו מוצאת אני מעט מזור לכאביי, מתנחמת ומתחזקת. עלינו המשפחות השכולות, להמשיך, לחזק האחד את רעהו ולנסות להמשיך ולחיות את חיינו, שכן בטוחה אני שכך היה רוצה כל אחד ואחת מן הנופלים- לו ניתן היה לשאול אותו.

בחרתי לצטט מתוך שירו של נתן אלתרמן "באמצע המישור" הנותן ביטוי לתחושות
אילו:

כל מה שדיבר

וזימר וצחק בו-

כל השאלות

וכל התשובות,

הלכו, נהפכו

לדממה בודדה

והדרך הוסיפה לרוץ לבדה.

עד לאחרונה המונח מודיעין היה ערטילאי מבחינתי ומבחינת בני משפחתי, מושג כזה הטומן בחובו הילה ביטחונית אפופת סוד. כאם לבן שנפל כצוער בחיל מודיעין השדה ולבן נוסף שמשרת בחיל המודיעין- יכולה אני להעיד כי ידיעותיי בתחומי עיסוקיהם בצבא- מעטות הן.

במהלך הליווי על ידי הצבא ולאור הטרגדיה האישית שפקדה את משפחתנו, נחשפה לעינינו מעט מעבודת הקודש המפרכת של חיל המודיעין. בעבודה זו עסקו ועוסקים אנשי קהילת המודיעין על זרועותיה השונות ללא הפוגה, 24 שעות ביממה, 365 ימים בשנה. ללא ספק מדובר בתחום מרתק- וכעת מובנת לי בחירתו של אריאל לעזוב את חיל השריון, על אף היותו מפקד טנק, ולהתמקד בתחום המודיעיני.

מדי שנה עולים אנו אל בתי הקברות ורואים את השורה המתארכת והולכת- גדלה ומתרחבת- של משפחת השכול והכאב. עדות קשה היא, כי אכן עוד לא תמו מלחמותינו לזכות לאומית ושלוש.

אתם, יקירנו, הפכתם לזיכרונות שלעולם יהיו כרוכים בעבותות של כאב וצער.
דמותכם האהובה תהיה חרוטה עמוק בליבנו ותלך עימנו באשר נלך.

מי ייתן ובשנה הבאה לא יתווספו שמות חדשים חקוקים על מצבות הזיכרון באתר זה.

נכתב לזכרו של אריאל אליעזר בודה ז"ל ע"י אמו, טוני בודה,
לרגל טקס ההתייחדות עם הנופלים באתר ההנצחה בגלילות
14 ביוני 2006.

טכס התייחדות חיילי : חיל מודיעין 14.6.2006 (אתר גלילות)

דבר המשפחות השכולות : טוני בודה – אמו של סג"מ אריאל אליעזר בודה ז"ל

כבוד שר הביטחון, הרמטכ"ל, משפחות יקרות, אנשי קהילת המודיעין,
מפקדים, חיילים ואורחים נכבדים.

זו הפעם הראשונה בה אני מבקרת באתר ההנצחה של קהילת המודיעין כאם
שכולה והתחושה אינה דומה כלל לזו ששרתה עלי בפעם הקודמת כאשר
ביקרתי כאן לראשונה.

אז, בהיות משפחתי שלמה ומאושרת, באנו לכאן לראות, ללמוד ולהתרשם
מגופי המודיעין השונים ומעבודתם, כמו גם לחלוק כבוד לגיבורים שנפלו בהגנה
על המדינה.

היום, לצערי, גם שמו של בני, סגן-משנה אריאל אליעזר בודה ז"ל, חקוק כאן על
האבן באתר ההנצחה.

אריאל נפצע אנושות בפיגוע ירי סמוך לצומת תפוח ביום שישי ה- 7/1/2005
בהיותו בהשלמה החיילית לקראת הסמכתו כקצין מודיעין גדודי מטעם חיל
מודיעין השדה. הטלפון בו הינו מבושר כי הגיע בשלום למחוז חפצו כמידי שישי
ומאחל שבת שלום - לא הגיע עד היום. באותו פיגוע נהרג גם חברו, סמל
ראשון יוסי עטייה ז"ל, לוחם סיירת הצנחנים.

מאז אותו היום השתנו חיינו לבלי היכר. אני מניחה כי תחושה נוראה זו משותפת לכל בני המשפחות השכולות הנמצאים עמנו כאן במעמד זה. 9 חודשים נאבק אריאל על חייו, אך ללא הועיל. אריאל נפטר כתוצאה מסיבוכי פציעתו האנושה ב-15/10/2005.

כה קשה היה לנו להאמין כי גורלו נחרץ, האמנו, קיווינו והתפללנו כי יקרה נס ואריאל ישוב ויקום על רגליו וימשיך בחייו כאילו דבר לא ארע. מרגע מותו הצטרפנו למשפחת השכול ואיני בטוחה שמשפחתי ואני כבר עיכלנו את לכתו של אריאל מאיתנו וייתכן כי לעולם לא נוכל להתרגל לרעיון נורא זה. אירועים שונים וביניהם מעמד זה, כאן - באתר ההנצחה של קהילת המודיעין, מחברים בינינו, המשפחות השכולות. הצער האישי - אותו נושא כל אחד ואחת מאיתנו במרוצת הימים והשנים מאז האסון - מתחבר כאן לצער כללי. הכאב, כבד הוא עד מאד. הוא החל ברגע ההוא, המר והנמהר, בו בישרו לנו את הידיעה המרה והנוראה. ואז, החשיך צלו של השכול על מפתן ביתנו – ולא ימוש עוד לעולם. השכול והזיכרון אינם מרפים לרגע. ארוכה רשימת הנופלים במערכה, רבים הם בנינו חברינו – שהלכו ואינם עמנו עוד. כל אדם כעולם מלא ועם אבדנם מותירים לנו עולם חסר, עולם בו חסרים יקירנו, האנשים הטובים שהיו לנו.

מעטים הם האירועים הקשים כאיבוד בן או בת, אם או אב, אח או אחות - כאבי
כאבכם וכאבכם כאבי. משפחותינו שילמו מחיר יקר מפז החל מרגע האובדן.
אנו, המשפחות השכולות, לא יכולות עוד לחזור לשגרת החיים הרגילה: ימי
הולדת וחגים, אירועים ומקומות אשר מזכירים לנו את אבדננו, מעלים מיד
דמעות בעינינו וחונקים את גרוננו.

חיינו השתנו לבלי היכר: לרובנו ילדים או משפחה מסביבנו אשר זקוקים לנו.
על כן, עלינו לנסות ולהמשיך בחיינו עד כמה שניתן. כאשר קשה לי מאד ואינני
מוצאת כוחות נוספים להמשיך, תמיד חושבת אני: מה היה אריאל רוצה?
בוודאי היה אומר לי "אמא, תמשיכי הלאה, למען אבא, למען אחיי ואחותי
ולמען המשפחה מסביב". בזכות מחשבות אלו מוצאת אני מעט מזור לכאבי,
מתנחמת ומתחזקת. עלינו, המשפחות השכולות, להמשיך, לחזק האחד את
רעהו ולנסות להמשיך ולחיות את חיינו, שכן בטוחה אני שכך היה רוצה כל אחד
ואחת מן הנופלים - לו ניתן היה לשאול אותו.

הלכו נהפכו

לדממה בודדה

והדרך הוסיפה לרוץ לבדה.

עד לאחרונה המונח מודיעין היה ערטילאי מבחינתי ומבחינת בני משפחתי, מושג כזה הטומן בחובו הילה ביטחונית אפופת סוד. כאם לבן שנפל כצוער בחיל מודיעין השדה ולבן נוסף שמשרת בחיל המודיעין - יכולה אני להעיד כי ידיעותיי בתחומי עיסוקיהם בצבא - מעטות הן.

במהלך הליווי על ידי הצבא ולאור הטרגדיה האישית שפקדה את משפחתינו, נחשפה לעינינו מעט מעבודת הקודש המפרכת של חיל המודיעין. בעבודה זו עסקו ועוסקים אנשי קהילת המודיעין על זרועותיה השונות ללא הפוגה, 24 שעות ביממה, 365 ימים בשנה. ללא ספק מדובר בתחום מרתק - וכעת מובנת לי בחירתו של אריאל לעזוב את חיל השריון, על אף היותו מפקד טנק, ולהתמקד בתחום המודיעיני.

מדי שנה עולים אנו אל בתי הקברות ורואים את השורה המתארכת והולכת - גדלה ומתרחבת - של משפחת השכול והכאב. עדות קשה היא, כי אכן עוד לא תמו מלחמותינו לזכות לאומית ולשלום.

אתם, יקירנו, הפכתם לזיכרונות שלעולם יהיו כרוכים בעבותות של כאב וצער. דמותכם האהובה תהיה חרוטה עמוק בליבנו ותלך עמנו באשר נלך. מי ייתן ובשנה הבאה לא יתווספו שמות חדשים חקוקים על מצבות הזיכרון באתר זה.

נכתב לזכרו של אריאל אליעזר בודה ע"י אמו, טוני בודה,
לרגל טכס ההתייחדות עם הנופלים באתר ההנצחה בגלילות

14.6.06